

Om polishunden (faktaruta)

Sveriges första polishundar var airedaleteriern Cora och fårhunden Leo, båda importerade från Hamburg. Året var 1910 och hundarna utbildades till "kriminalhundar vid den krävande detektivtjänsten". Idag finns det nästan 400 polishundar i landet, fördelat på ordningspolishundar, narkotikahundar och bombhundar. Polishundarna ägs i de flesta fall av polismyndigheten, men det finns även polishundar som ägs av hundförarna själva. Hundföraren har alltid sin tjänstehund boende hos sig.

För att bli hundförare krävs cirka fem års tjänst som polis med goda vitsord, ett stort intresse för hundar, samt ett bra handlag med hundar och fallenhet för hunddressyr. Att vara hundförare kan innebära fysiskt ansträngande arbete och därför måste man vara i god kondition och ha bra kunskaper i hur man orienterar sig i skog och mark.

Det kan vara svårt att hitta hundar som klarar alla de krav som ställs på en polishund. Innan hundarna köps får de gå igenom ett lämplighetstest där man bl a bedömer dådkraft, skärpa, försvarslust, kamplust, nervkonstitution, hårdhet och tillgänglighet. Om hunden klarar lämplighetstesten får den gå igenom ett arbets- och miljöprov med bl a höga höjder, branta trappor och hala golv. Innan hunden (18 mån - 4 år) slutligen köps in får den provtjänstgöra i cirka fyra veckor. Idealet är att börja tjänstedressyr vid arton månaders ålder och de flesta polishundarna pensioneras när de är tio år.

Hundföraren och hunden får genomgå en central grundutbildning i sju veckor. Denna utbildning är förlagd till polisens hundverksamhet i Karlsborg.

En hundpatrull kräver därefter kontinuerlig utbildning och träning. Ca 20 - 25 procent av den totala arbetstiden använder hundpatrullen till träning och utbildning det vill säga sex till åtta timmar i veckan. Alla hundpatruller genomgår dessutom varje år en veckas samträning med hela regionen, och hund och förare testas varje år som en ständig uppföljning av var hundarna står i sin utbildning. För hundföraren finns det flera olika fortbildningar till exempel figurant, instruktör och regionalt hundtjänstbefäl.

Schäfern är den vanligaste rasen bland polishundarna, men det finns också rottweiler, malinois samt boxer. Bland narkotika- och bombhundarna är schäfer, springer spaniel, flat coated retriever och labrador bland de vanligare raserna.

(Fakta från Polisens Hundförarförbund)

Boxer som polishund - Robert Lindström och hans hundar

*I sitt hemland Tyskland är boxern sedan seklets början känd som en duktig polishund och även i Sverige uppges den tidigare ha varit en tämligen vanlig polishund. I dag finns dock endast en polishundförare med boxer, nämligen **Robert Lindström** i Göteborg. Robert har varit polishundförare sedan 1997 och delar idag sin tid mellan yttre tjänst och ren instruktörstjänst. Förutom att han är verksam regionalt inom Västra Götalandsregionen så anlitas han även en hel del som instruktör av Polishundstjänsten, den centrala utbildningsenheten i Karlsborg. Han håller dessutom utbildningar för polisens hundförarförbund, de stora väktarbolagen och har även varit i Norge för att vidareutbilda den norska polisens huvudinstruktörer. Robert är dessutom auktoriserad skydds/tävlingsfigurant inom SBK och tävlingsförare i SBKs bruksgrenar. Det är således en ytterst kompetent hundförare vi talar om och Boxerbladets redaktion är glad att kunna presentera Robert och hans hundar närmare för Boxerbladets läsare.*

Både Robert och hans fru **Anna** är uppväxta med hund, men att det blev just boxer var snarast en tillfällighet. När de tyckte det var dags att skaffa hund så diskuterades flera olika raser, men boxer var en ras som båda kunde enas om och via kennelklubben fick de ett register på olika uppfödare. Robert arbetade på den tiden som ordningspolis i Västra Frölunda och under ett dagpass åkte han förbi **Eivy Mussawir** på kennel **Engelaiz** som inte bodde så långt från polisstationen. Där träffade Robert **Engelaiz Look out for fire**, en liten tigrerad hane som gick rätt in i hjärtat och efter det mötet fanns det inte längre något alternativ bland andra raser. Efter ett par besök beställdes en liten murrig hanvalp i nästa kull och snart gjorde Tyson entré som Robert och Annas första boxer. Lille Tyson blev dock aldrig polishund, men tillbringade ändå en hel del tid på Roberts jobb i "gatulangningsgruppen" där han var en perfekt täckmantel i samband med olika spaningsuppdrag.

Våren -97 sökte Robert till hundförarutbildningen som på den tiden bedrevs på Tullinge, strax söder om Stockholm. Tyson L-testades med gott resultat och fick även han påbörja utbildningen, men blev tyvärr aldrig examinerad.

- Det visade sig att det fanns lite brister i spårintresset samt att han var en mycket hängiven slagskämpe så fort tillfälle fanns. Det blev väl inte bättre av att min instruktör på kursen var väldigt negativt inställd till alla raser utom schäfer, berättar Robert.

Marlene Mussawir tipsade Robert om en kollega i Trollhättan som hade en hund efter ovan nämnda Look out for fire, men som dessvärre inte kunde ha kvar hunden pga ett allergiskt barn. Det blev en tur till Trollhättan där Robert för första gången mötte **Engelaiz Play with fire**, "Play", som skulle komma att bli den första polisboxern i modern tid.

- Till min instruktörs "stora glädje" så anslöt jag till del två av utbildningen med en ny boxer i snöret.

Nämnas bör att Tyson fick stanna kvar i familjen som sällskapshund och fick ett bra liv under sina 11 år.

Engelaiz Play with Fire, "Play"

Play var nästan fem år och dessutom korad med 290 poäng, vilket inte gjorde det så enkelt för Robert:

- Det gjorde honom till en väldigt stark, men ganska svårdresserad hund. Inte minst med tanke på min egen ganska begränsade kunskap vid tillfället. I ärlighetens namn så tror jag aldrig att han var helt övertygad om att det verkligen var jag som var förman i patrullen.

Play hade mycket av alla egenskaper, inte minst dådkraft, vilket ibland gjorde honom farlig för sig själv då han inte förstod att vara försiktig och Robert berättar att många inomhussök utfördes med hjärtat i halsgropen. Det enda som låg lite lägre hos Play var skärpan och han var en hund som verkligen älskade alla i sin omgivning oavsett om de gick på två eller fyra ben.

När väl hundförarutbildningen var avslutad och vår polis och polisboxer kom hem till Göteborg så blev de betydligt bättre behandlade och fick mycket hjälp:

- Det var många som backade upp oss och tyckte det var kul med en lite udda ras. Inte minst fick jag hjälp och stöttning av Leif Carlsson som var och fortfarande är ett mycket aktat namn inom både polis och SBK. Han hade dessutom plogat lite extra genom att bryta schäferdominansen några år innan jag började då han på allvar lanserade den idag så vanliga "mallen".

Robert och Play tränade mycket och fick en bra start med en hel del lyckade spårjobb samt ett och annat bett, och ganska snart kändes det som att de flesta accepterat Play och inte tänkte så mycket på att han var en lite ovanlig polishund. Ekipaget fick 1998 även ett hedervärt pris av tjänstehundsklubben som "Årets Rookie", dvs nykomling, vilket visar att de nu var fullt accepterade inom polisens hundförare.

Här berättar Robert en historia från Play's tjänsteutövning och sin första tid som hundförare vid polisen:

- Det tog inte lång tid för Play att fatta hur roligt det var att jaga "busar" och efter det så letade han helt och hållet i egensyfte och inte för att jag sade till honom. Ett jobb i början av hans karriär som illustrerar detta på ett lite roligt sätt var när vi fick åka på inbrottslarm en lördagkväll till Stadsteatern uppe vid Götaplatsen. Två tjuvar skulle ha lämnat till fots en stund tidigare.

- Jag försökte spåra en bit men det var alldeles för svårt på asfalten och vi mötte folk lite här och var som var ute och gick. När vi gett upp spåret så kopplade jag loss honom och tog en liten rastrunda runt näckrosdammen och på vägen tillbaka så var hunden plötsligt försvunnen. Jag ropade men ingen hund dök upp så jag gick irriterad tillbaka och hittade honom stirrandes mot ett cykelställ. Jag ropade flera gånger men han vägrade komma till mig så jag gick emot honom för att koppla upp honom. När jag närmade mig så började han stampa på en sandlåda som stod brevid cykelstället och den sista biten bet han sig fast i locket på lådan och först då gick det upp för mig att han kanske försökte säga mig något. När husse till sist kom sig för att lyfta på locket så givetvis låg en av tjuvarna därinne ihopkrupen. Om inte annat var det en nyttig påminnelse hur viktigt det är att kunna läsa sin hund.

Play pensionerades strax innan han fyllde nio då han var ganska sliten i kroppen. Han bodde med bästisen Tyson tills han togs bort strax före han skulle fylla elva år.

Engelaiz Action, "Acke"

Robert nästa tjänstehund, Acke, köptes redan som valp och var på alla sätt raka motsatsen till Play, vilket medförde en total omställning i dressyren.

- Acke är stor och ser bra ut vilket resulterat i ett Svenskt utställningschampionat, men framförallt så skilde sig hundarna enormt i mentaliteten då Acke är betydligt lugnare och MYCKET förarvek. Även den sociala kampen och dådkraften ligger lägre, medan allvarsdelen med skärpa/försvar ligger klart över. Han var redan från början en ganska naturlig spårhund, men även sökmässigt mycket duktig på att använda sin näsa.

Acke fick en tuff start på sin karriär då han testades och blev godkänd som kommenderingshund/kravallhund.

- Bara någon månad senare fick han sitt elddop i stenregnet på Göteborgs gator i samband med EU-toppmötet. Vi tog oss dock igenom bägge två utan några allvarigare skador. Acke fungerade ypperligt och tyckte detta var riktigt roligt.

Här måste jag flika in en personlig berättelse om en god vän som under sin polisutbildning fick se Jarls/Moodyssons film om kravallerna i Göteborg. Han ringde mig och berättade att trots det kaos som rådde så var det *en* hund som tycktes mer oberörd av kaoset och mer fokuserad än de övriga hundarna. Att denna hund var en boxer hade förvånat och imponerat på polisstudenterna. Givetvis var det Acke de hade sett och som boxerägare sträcker man på sig lite extra när man hör sådant.

Vid sidan om polistjänsten så har Robert och Acke tävlat en del i spår och blivit godkända i elitklass. Fältmomenten har fungerat bra, men temperamentet och vekheten har ställt till det lite i lydnadsmomenten. En annan fin meritering är en silvermedalj i spårhundsklassen på Polishunds-SM.

I sommar fyller Acke 9 år, och åren och tjänsten börjar nu ta ut sin rätt. Innevarande år är därmed det sista som han kommer vara i tjänst. Robert planerar dock att även framöver ta ansvar för sin vän och fyrbenta kollega:

- Efter pensioneringen får han gå hemma som hustomte.

Det låter som en värdig fortsättning på ett ovanligt händelserikt boxerliv!

Engelaiz Nitro

Hemma har familjen Lindström nu en unghund som med Robert egna ord "står på tillväxt".

- Nitro har jag haft som valp och han har ännu bara gjort sitt MH samt röntgen. Om han klarar L-testet samt får ha hälsan så är tanken att han skall bli den tredje generationen polishund.

Nitro är efter en helsyster till Acke som parats med en tysk tävlingshund och Robert ser givetvis fram emot att följa hans utveckling.

- I mångt och mycket påminner han konstigt nog faktiskt mer om Play än om Acke, bortsett från att han är lite mjukare och betydligt förigare. Framtiden får utvisa om han räcker till, men i nuläget ser det riktigt positivt ut och han är väldigt arbetsvillig och för att vara boxer faktiskt riktigt förig.

Robert avslöjar här sin fundering på att i framtiden eventuellt lägga på narkotikasök som tilläggsdressyr:

"Nitro visar fina anlag samt är väldigt liten till växten. Mig veterligen skulle det vara den första narkotikautbildade boxern i Sverige. Men än är det långt dit."

Att arbeta som hundförare vid polisen

Anledningen till att Robert sökte hundförartjänst var delvis för att han sökte något nytt efter ett par år i "gatulangningsgruppen". En annan anledning var uppväxten med hund som gjorde att både Robert och hans Anna ville ha hund i familjen. Att då även ha med hunden på arbetet och slippa problem med passning och rastning var givetvis lockande. Att det hela skulle utvecklas till ett sådant enormt stort intresse var inget som han räknade med när utbildningen påbörjades.

- Eftersom vi redan hade Tyson hemma så kändes det ganska logiskt att åtminstone göra ett försök med honom, inte minst av den anledningen att det givetvis blir lite krångligare om man skulle tvingas ta hem ytterligare en

jämngammal hanhund. När sedan Tyson blev utslagen under kursen så tänkte jag att jag kan ju i varje fall höra mig runt när jag ändå hade kontakterna inom rasen. På den vägen så kom Play in i bilden och inom flocken har jag aldrig haft några problem med bråk mellan hundarna. Under långa perioder har jag haft tre boxerhannar hemma som har sovit och ätit ihop utan konflikter.

Om Robert inte hade kunnat använda sig av boxer i tjänst så hade han ändå fortsatt som hundförare, då med en schäfer eller malinois. Det är dock ingen tvekan om att han är nöjd med sitt rasval och sina hundar, och han betonar att han ser det som en bonus att ha förmånen att arbeta med boxer.

Den största skillnaden mellan att vara hundförare och vanlig ordningspolis är givetvis hunden. Som hundförare åker man i huvudsak på mer akuta larm såsom olika typer av pågående brott där det kan finnas en gärningsman kvar på platsen, vilket kan vara både inom- och utomhus. Det gäller även brott där gärningsmannen lämnat brottsplatsen till fots och eventuellt kan spåras eller där man kan misstänka att det finns stöldgods, vapen eller andra typer av bevis gömt eller kastat i närområdet alternativt efter flyktvägen.

Försvunna personer är ett annat område som med tiden blivit ett mycket stort arbetsområde. Det kan röra sig om allt ifrån jägare och bär/svampplockare som går vilse, till barn och dementa som förvirrar sig ut i terrängen samt inte minst en ganska stor grupp som består av deprimerade som ger sig ut i skog och mark med avsikten att ta livet av sig. Räddningssöken är en typisk arbetsuppgift som Robert anser kunna passa många boxrar med deras nyfikenhet och stora kärlek till människor.

Ren ordningshållning kan även bli aktuellt vid bland annat fotbollsmatcher och demonstrationer. Det finns även en del så kallade kombihundar med tilläggsdressyr såsom vapen eller narkotikasök. Hundarna skall även kunna biträda insatsstyrkorna vid vissa inbrytningar i fastigheter samt spår efter farlig person i terräng. Ibland får hundförare även hjälpa till vid andra situationer, t ex omhändertagande av farliga hundar.

Givetvis ingår även ett viss mängd vanligt polisarbete som inte är hundrelaterat. Robert betonar att det svåraste med jobbet många gånger kan vara att få tiden att räcka till då arbetsuppgifterna ofta inkräktar på träningstiden och det kan ibland vara frustrerande att känna att man borde hinna träna mer med sin hund. Det är en förutsättning att man använder en hel del fritid till hundträningen för att få ett bra resultat.

Trots krävande träning och stor tidsåtgång är det ingen tvekan om att Robert trivs utmärkt med sitt arbete:
- Det finns inget roligare än när man märker att all träning har gett resultat och man känner att hunden fungerar bra ute i verkligheten och man får en bekräftelse genom en hittad försvunnen person eller en uppspårad "buse".

Träning av polishundar

När det gäller träning av polishundarna så berättar Robert att man generellt kan säga att mycket av grundinläringen följer samma upplägg som för brukshundarna inom SBK. Även hos polisen har träningen blivit mer individanpassad och införandet av olika belöningsmodeller och mjukare dressyrmeter har resulterat i betydligt bättre resultat. Detta är också något som gynnat boxern som kräver ett något annorlunda träningsupplägg än många av de andra brukshundraserna. Det som kan ställa till lite problem är tidspressen då man vill försöka ha ut hundarna i produktion så fort som möjligt. Något som också skiljer sig från det civila är att man inte kan avstå några discipliner, det går till exempel inte att avstå från skyddet och satsa på näsarbetet eller vice versa.

Hundarna följer en utbildningsstegring och idag finns tre nivåer på hundarna beroende på utbildningsnivå. Ekipagens standard kontrolleras sedan årligen vid obligatoriska tjänstbarhetsprov. Robert sammanfattar polishundarnas olika arbetsområden enligt nedanstående.

SPÅR

I mångt och mycket påminner spårträningen om SBKs, med den skillnaden att man även lägger en hel del tid på att försöka spåra i olika miljöer samt på olika underlag. Olika störningar vävs in och man använder även mycket varierande apportter såsom patronhylsor, plånböcker, knivar, nycklar och annat som kan förekomma i ett skarpt spår.

Det krävs att hundarna är högt spårmotiverade då man sällan får facit på skarpa spår då t ex svåra underlag såsom exempelvis asfalt eller störningar i form av mycket människor, hundar eller bilar kan göra att man inte kommer till

slutet. Det är också vanligt att spåret bara slutar, exempelvis där den eftersökta personen hoppat in i en väntande flyktbil och försvunnit.

Träning sker även där man tar många personer med sig ut i spåret för att kunna spåra efter farliga personer i terräng där det krävs att man har med sig poliser från exempelvis piketen som säkringsmän.

LYDNAD

Även denna träning följer till stora delar SBKs, vad gäller moment och stegring.

SKYDD

Skyddet påminner till stora delar om SBKs så kallade svenskskydd med vissa modifieringar. Vid sidan om detta brukar man även kompletteringsträna med lite mer tjänsteanpassad träning i så kallade dolda ärmor, svårare miljöer, mörker samt under olika former av belastning.

SÖK

Grundinläringen är snarlik med de varianter som finns inom SBK med den skillnaden att alla hundarna måste använda sig utav skallmarkering. Minimikravet för alla hundar på tjänstbarhetsnivå tre är att de skall klara 400 meter vallad terräng med två figuranter.

På senare år har sökandet utvecklats mycket och tyngdpunkten har lagts på rena räddningssök där det i första hand handlar om att rädda liv. Dessa bedrivs efter en så kallad MSO-taktik där man letar med hundar antingen efter så kallade ledstänger, vilket påminner mycket om traditionellt sökarbete, eller i rena segment dvs avgränsade områden där man jobbar fritt och utnyttjar vindmarkeringar och spontana spårupptag.

Efter grundinläringen övergår många till att träna ett förlängt räddningssök där man jobbar mycket med endast en sluthandling och ofta i helt ovalad terräng. Detta har resulterat i att många av polishundarna idag utan problem klarar 1 km ovalat sök med endast en figurant i slutet. Detta är en fantastisk utveckling mot tidigare då många hundar började tappa sugen efter bara några hundra meter. Många hundar markerar idag även föremål i sökandet såsom exempelvis jacka, ryggsäck, stövel och annat som en nödställd skulle kunna tänkas tappa eller slänga ifrån sig i förvirringen.

En annan svårighet som polishundarna ofta ställs inför är att det många gånger är svårt att träna helt realistiskt vad gäller figurantdelen, t ex små barn, kraftigt förvirrade personer samt inte minst döda kroppar i varierande tillstånd.

UPPLETANDE

Även här har man ofta en vanlig bruksuppstart, men använder sig utav betydligt mer blandade föremål vad gäller material och storlekar. Många väljer idag att avstå ifrån apportering av flera anledningar och använder sig istället av påvisande markering. Fördelarna med detta är att föremålen ej flyttas från sin ursprungliga position vilket kan vara viktigt ur bevissynpunkt samt att man inte riskerar att något föremål skadas av hunden. Detta är också ett betydligt säkrare arbetssätt för hunden då det kan röra sig om kanyler, påsar med narkotika, knivar och laddade vapen. En nackdel är dock att vissa hundar sjunker i sökmotivation.

Platserna och tillämpningen måste även varieras, t ex en innergård i ett bostadsområde eller ett sök i koppel i diket längs en trafikerad väg.

Boxern som polishund

I dagsläget är det ett problem i vissa delar av landet att hitta lämpliga ämnen till polishundar. Schäfern är fortfarande den överlägset största rasen, men även malinois har sakta men säkert blivit allt populärare. Det finns även någon enstaka rottweiler samt en boxer (Acke) bland övervakningshundarna.

På frågan om boxerns lämplighet som polishund, svarar Robert:

- I och med att kravbilderna på en polishund är så omfattande så tror jag inte att det vimlar av lämpliga polishundsämnen inom boxerrasen. Däremot kan man garanterat hitta en del lämpliga individer om de bara hamnar hos rätt förare.

Några egenskaper som Robert tycker har gjort hans hundar till väl fungerande tjänstehundar är deras stora nyfikenhet och förtroende för människor vilket har underlättat mycket i all sökhundsdressyr, inte minst i räddningssöket.

En annan fördel är att boxern också ofta har lätt att koppla av i bil, vilket är viktigt då en tjänstehund tillbringar en stor del av sin tid bak i bilen.

- Dels är det en välsignelse för föraren att inte behöva lyssna på en gapande hund ett helt nattpass samt kunna prata med olika personer och ta emot information i lugn och ro. En hund som stressar i bilen tömmer även ut mycket kraft och kan vara trötta samt ha svårt att koncentrera sig i slutet på ett nattpass. Ibland kan det även vara en fördel att kunna köra fram till ett jobb under tystnad.

Även om det kan variera mellan individer så är hans erfarenhet att boxern inte så lätt störs ut av vilt som en del andra raser, vilket givetvis är en fördel för en hund som måste kunna koncentrera sig på sin uppgift.

Robert sticker inte under stol med att det även finns flera egenskaper som inte direkt talar till boxerns fördel.

- Under alla år jag jobbat med boxer så har jag många gånger fått frågan om dom inte fryser mycket. Personligen har jag aldrig haft något problem med kölden, däremot så påverkar stark värme negativt när hundarna skall jobba hårt.

Boxerns gripande är ett annat problem, vilket även styrks av statistiken från rasens mentaltester.

- Varken värmekänsligheten eller gripandet förbättras heller av att nosryggarna på boxern tenderar att bli allt kortare. Har hunden dessutom ett stort underbett så blir det inte så mycket mun kvar att gripa med. Det blir även problem med att få fram fungerande munkorgar för skydds- och sökträningen.

Robert fortsätter med boxerns nackdelar:

- Samarbetsviljan hund/förare är även det något som brister i jämförelse med vallhundarna och hundilska är något som det verkar finnas rätt mycket av i vissa linjer även om mycket givetvis även handlar om brister i ledarskap. Alla som har varit på boxerutställning och sett hur det ser ut i ringen bland hanhundarna kan säkert tänka sig hur det skulle fungera i ett skarpt läge när hundarna kan tvingas jobba mycket nära varandra vid demonstrationer, kravaller mm.

Hälsan är ett annat problem då ingen hundförare är betjänt av en polishund som går sjukskriven under allt för långa tider alternativt får tas ur tjänst efter det att en stor mängd träningstid har investerats i hunden. Detta är ju i och för sig inte ett problem som är enbart knutet till boxern, utan många av våra brukshundraser lider idag av diverse åkommor.

Att boxern kommer att bli en vanligare polishund tror inte Robert, utan det handlar snarare om en ras för ett fåtal entusiaster.

- Däremot kan jag tänka mig att vi får se några fler ekipage i framtiden då det är min övertygelse att rätt individ ihop med rätt förare kan bli utmärkt fungerande polishundar. Inte minst med tanke på att räddningssöket är ett av våra stora arbetsområden i framtiden. Specialsökningen i form av narkotika och vapensök kommer med största säkerhet att ha en fortsatt hög prioritet med tanke på hur samhället utvecklar sig.

- Jag vet att det finns boxrar som används i polistjänst utomlands, men jag tror inte att det är speciellt många. Det är även svårt att göra några direkta jämförelser då man ofta enbart använder hundarna till ett enda arbetsområde, t ex spår, skydd eller narkotikasök. Den svenska polishunden är utan tvekan en av de mest allsidiga i världen.

Boxerns framtid som brukshund

För egen del hoppas Robert kunna fortsätta med boxern som tjänstehund, men är inte främmande för att kanske tvingas byta ras om han inte hittar en väl fungerande individ. I många kretsar inom bruksvärlden så anses det vara en stor merit att föda upp en polishund och han har fått ett flertal erbjudanden om gratis valpar och unghundar mot att han skulle "göra polishundar av dem" och ha dem i tjänst.

Robert uttrycker sin starka förhoppning om att uppfödarna av rasen fortsätter att arbeta för att boxern skall få vara i första hand en brukshund och i andra hand en utställningshund.

- I de flesta andra arbetande raserna har man idag delat upp sig i en arbetsvariant och en bruksvariant. Jag vet att det finns ett stort motstånd inom boxervärlden mot detta men ibland undrar jag om det inte är den enda möjligheten, även om det vore tråkigt, för att få fram friskare och arbetsvilligare hundar. I praktiken fungerar det ju redan lite på detta viset då det är ett litet antal uppfödare som står för den stora delen av de brukstävlande hundarna. Sedan blir det ju givetvis lite snöbollseffekt vilket gör att de bruksintresserade förarna dras till dessa kennlar. På så vis blir det också svårare för nya uppfödare att få arbetsvilliga förare till sina hundar.

Men vi ser ju också många kullar som marknadsförs som brukshundar och där man inte kan hitta en enda bruksmeritering värd namnet i hela stamtavlan.

- Kanske kan de nya importerna och parningarna utomlands medföra en del förbättringar vad gäller brukbarheten i rasen. Men det är viktigt att man lär sig läsa mellan raderna på de utländska arbetsmeriterna för att få fram vad de egentligen har presterat och hur mycket hundarna verkligen är tävlade. Sedan finns det ju många andra aspekter vad gäller importerna, så det är inte en helt enkel problematik.

Robert tror att det nyvaknade intresset för tävlingsformen IPO förhoppningsvis kan påverka positivt i framtiden då fler kommer att bli mer medvetna om boxerns fördelar och brister.

- IPO är en trevlig och lite enklare tävlingsform än det svenska skyddet och som jag tror kan passa ganska bra för boxern om man bara får ordning på gripandet.

Att vår polishundsförare inte bara attraheras av boxerns arbetskapacitet utan även tilltalas av rasens personlighet framkommer med tydlighet flera gånger under intervjun.

- Framtiden får utvisa vilken väg som man beslutar sig för att följa och personligen så tycker jag att man skall värna om boxerns bruksegenskaper, men utan att till varje pris försöka göra om den till en annan ras. Glädjen och personligheten hos boxern är ju anledningen till att de flesta av oss en gång fastnat för rasen.

Stort tack till Robert som med stor vänlighet svarat på frågor samt berättat om polishundens villkor och sina egna hundar för Boxerbladets läsare, trots att hans arbetsbörda varit stor under de senaste veckorna då han hållit i en utbildning för blivande väktarhundinstruktörer vid polisens hundtjänstheten i Karlsborg. Vi önskar lycka till och hoppas att han ska fortsätta välja boxer som polishund – en enormt fin PR för vår ras!

(FAKTARUTA)

Robert tankar om hundträning

När jag tränar hund idag så använder jag mig huvudsakligen utav positiv förstärkning där hunden belönas för rätt beteende. I ex lydnaden så använder jag mig huvudsakligen av klickerträning under inläringen vilket jag tycker fungerar utmärkt.

Koppelkorrigeringar o.dyl. använder jag mig inte överhuvudtaget av under inläring, däremot använder jag mig av det någon gång för att kunna bryta icke önskvärda beteenden utanför träningsplan såsom ex utfall mot andra hundar.

Något som också förändrats med tiden är att jag idag bryter ner allt fler moment i små delar för att vara tydlig för hunden och kunna belöna exakt rätt beteende för att hunden skall förstå. Detta gäller inte bara lydnaden utan är precis lika användbart i spårträningen eller skyddsträningen där man t ex delar upp beträningen för sig och anskällningar/bevakningar, transporter och släppande var för sig innan man slår ihop det till ett helt moment. Detta gör hundarna mycket tryggare och minskar även risken för konflikter mellan förare och hund, vilket i mina ögon är mycket positivt. Det sista jag gör när hundarna är trygga i momentet är att i den mån det behövs gasa på dem lite för att höja driften.

Inte minst är detta ett mycket trevligare sätt att träna hund på samt att det ger ett bättre resultat på hundar i allmänhet och boxer i synnerhet.

Vid sidan av den träning jag bedriver på jobbet så har jag även förmånen att träna på fritiden med några av Sveriges duktigaste och mest meriterade civila ekipage inom det så kallade svenskskyddet. På så sätt har jag fått möjlighet att kombinera tjänsteträningen med mycket bra ideer från den civila tävlingsidan vilket jag tycker är väldigt värdefullt.

Dessutom har jag tittat lite på tävlingsformen IPO och därifrån tagit med mig intryck som jag tycker verkar vettigt, t ex bettinlärning och vissa delar av grundinlärningen av spår.

Även när man håller utbildningar och figurerar på tävlingar så får man mycket värdefull kunskap vilket jag tror att det är viktigt att man är öppen inför. Sedan är det ju viktigt att man kan sätta in det i sitt sammanhang och överföra det till tjänstehunden och den miljö som den skall arbeta i. Något att tänka på är att den stora majoriteten av alla arbeten som utförs av polishundar görs natt eller kvällstid och då ofta i helt mörker eller i bästa fall i skenet från en ficklampa. Med andra ord är det väldigt viktigt att träna både spår och sök när det är kolsvart ute för att få en hund som känner igen sig och fungerar i verkligheten. Detta för även med sig den positiva effekten att hundarna tvingas prioritera luktsinnet i ännu högre grad.

Något som jag ofta tycker försummas i hundträningen är faktiskt den fysiska träningen av hundarna som gör att de orkar jobba effektivare samt håller sig friare från skador. Själv springer jag en del med hundarna inte minst för att det inte skall vara jag som sinkar ekipaget när vi jobbar, men det blir även mycket skogspromenader med lösa hundar samt en liten cykeltur emellanåt. Det viktigaste är att man hittar något som passar både en själv samt hundarna.